

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ, Εκδόσεις ΚΨΜ, Αθήνα 2009 (Μάιος 2009)

Συγγραφέας: nomos.Ph.Admin

Ο συγγραφέας φέρνει το «αγροτικό ζήτημα» στο επίκεντρο της πολιτικής σκηνής, τεκμηριώνοντας μέσα από εκτενή ανάλυση της σημερινής κατάστασης σε όλα τα επίπεδα και σε όλα τα μέτωπα, ότι πρόκειται για κεντρικό ζήτημα κοινωνικής οικονομικής και πολιτιστικής πολιτικής. Το αγροτικό ζήτημα, μας λέει, δεν είναι απλώς υπόθεση των αγροτών, αλλά ολόκληρης της κοινωνίας. Τα τρόφιμα πρέπει να γίνουν κεντρικό θέμα των συζητήσεων όχι μόνο από την πλευρά της ποσότητας αλλά κυρίως από πλευράς ποιότητας, σχέσεων καταναλωτών-παραγωγών και τέλος από πλευράς πολιτισμού και παράδοσης. Για να λειτουργήσουν σωστά σε κοινωνική και περιβαλλοντική βάση, οι αγορές αγροτικών προϊόντων χρειάζονται κρατική ρύθμιση.

Ο Γ. Τόλιος υιοθετεί ως κεντρική πολιτική πρόταση την «Αυτοδυναμία Τροφίμων -Food Sovereignty- η οποία «εκφράζει από πολιτική άποψη τα συμφέροντα των μικρομεσαίων αγροτών, προτάσσει την παραγωγή ποιοτικών τροφίμων σε προσιτές τιμές για τους καταναλωτές και διερευνά τις προϋποθέσεις ισότιμης συνεργασίας των λαών και αντιμετώπισης της πείνας...» Η σημερινή νεοφιλελεύθερη πολιτική, μας λέει, θέτει ως προτεραιότητα όχι την παραγωγή τροφίμων για τις ανάγκες των λαών, αλλά για το διεθνές εμπόριο τροφίμων, που δεν συμβάλλει στην αντιμετώπιση της πείνας. Αντίθετα, η προτεινόμενη αρχή της εθνικής κυριαρχίας στα τρόφιμα που περιλαμβάνεται στην έννοια της Αυτοδυναμίας Τροφίμων, χωρίς να είναι αντίθετη με το διεθνές εμπόριο δεν δίνει προτεραιότητα στις εξαγωγές. Ο συγγραφέας προωθεί στροφή από την ποσότητα στην ποιότητα και ένταξη του διεθνούς εμπορίου αγροτικών προϊόντων στην εποπτεία του ΟΗΕ, προτεραιότητα στην τοπική και περιφερειακή παραγωγή αντί για εξαγωγές.

Τεκμηριωμένες φωνές όπως του Γιάννη Τόλιου πρέπει να εισακουσθούν ώστε να δημιουργηθεί ένα δυνατό διεθνές και εθνικό διατροφικό κίνημα που θα αποτρέψει τις επερχόμενες εξελίξεις και θα ξαναφέρει το αγροτικό προϊόν στη σωστή κοινωνική οικολογική και πολιτιστική του θέση. Μην ξανακούσω το συνηθισμένο: «πρέπει να αυξήσουμε την παραγωγή γιατί οι φτωχοί πεινούν», γιατί όπως αναλύεται και στο

βιβλίο, ακριβώς αυτό το πλεόνασμα της εντατικής βιομηχανοποιημένης παραγωγής, καταστρέφει την επιβίωση των φτωχών πολύ-λειτουργικών αγροτών στον αναπτυσσόμενο κόσμο και ταυτόχρονα «κλείνει» τις μικρομεσαίες αγροτικές επιχειρήσεις στον αναπτυγμένο κόσμο, αφήνοντας όλους μας στο έλεος των καρτέλ...